

Tres ut respondet argumentis conditiones ad primum
collegetur sunt, legi in logica. 1. ut ut fiat, actus et re
quam denominat. 2. de illa dicat per modum actuantis. 3.
ut divisam ab alijs det denominationem. 3. ut denominationis
sit simplex. Ratio prima est quod visus fiat essentia ordinata
ad actum, et per se ordinatum subiectum: quod debet illud
actuare, et dicitur de illis per modum actuantis. Ratio 2. est
quod fiat quod divisam ab alijs non prestat denominationem,
non est a billa divisio: quod debet et dare divisam ab
alijs denominationem. Ratio 3. fore eadem est quod
est denominatio, qualis est fiat a qua dicitur.
Sed fiat presentatio hanc est simplex, non hoc est non
composita et accidens: quod etiam denominatio non de-
bet summi a forma quod sit per accidens composita

Ad argumentum quod dicitur actus non nomi-
nare extrinsece, obicitur per modum actuantis: sed per modum tri: De
inde advertendum est nullam essentiam, si actum excipias
duas res. sit per modum actuantis denominare, ut et in dua-
bus esse non potest: ac ut si actus denominantur per
modum actuantis, ab intellectu: non denominati in illis
intelligens est, et ex vi huius est fiat, fiat denominans
extrinsece, et per modum tri obicitur in quibus existunt. In ac-
tione alia est ratio, quod actus est exercitium agentis prop-
terea est illud denominat per modum actuantis. Deinde
propter est passio est in patiente, propterea est eodem modo
illud denominat. alio actus immanens non est exercitium
obicitur, quod est aliquando ad talem actum, et effectus con-
currat, non concurrat per modum tri, et in eum concursus
dicitur agens, nos uero agimus de his actibus pro ut denomi-
nantur obicitur per modum tri. Hinc est per respondit ad ex-
emplum habitus, nam quodquid illud sit denominat na-
bens per modum actuantis.

at uō frā accidentalis, n̄ pot' actuare nec dici p̄ modū actuantis, n̄
de subto existit nec p̄pterea n̄ efficit causalitas s̄n is p̄ntium. a lā
q̄ in hanc s̄ntiam dici possunt, l. Lourens sunt momenti, l.
in Logica tractantur.

Articulus secundus.

V. saltem diuinitus plura grā summa dari possunt.

Agitamus hanc quætionem iuxta modum intelligendi num
q̄ per multa Deus pot' facere q̄ nobis in illis n̄ percipit. Et
nulla ei apparet implicatio quominus fiat, ut nulla
apparet si fiat aliud genus accidentis. Ita n̄ expendē
ad quætionem negatiua responsio fore vidui placet.
Instat in p̄ntis, q̄ ens quodcumq̄ a Deo factibile, l.
est perse, l. non, s̄nt n̄ hi t̄i d̄ dictis, in q̄ nullū
medium assignari potest. Si primum, est substantia
et efficit unum p̄ntium. Si 2. est accidens et effi
cit in nouem. Bene n̄ diuidi accidens et potest in
nouem p̄ntiā probati, q̄ n̄ intelligimus posse dari ali
quod, quod h̄at eflum saltem diuina a defectibus
accidens q̄ contribuent nouem p̄ntiā: Sed p̄ntium
colligitur ex diuersitate eflū salis, quem frā p̄nti
tat subia. q̄ non est potest nos modo intelligendi ali
ud p̄ntium accidens.

Dein probati q̄ si Deus potest
facere alia p̄ntiā, l. potest illa efficitur in infinitū
l. intra certū numerum. Primum videtur impossibile. Si 2. in
concedati si ostenditur est in nō p̄ntis, cū non pos
simus rem ullam intelligere, q̄ est h̄a illi sit. Nam
accidens possibilis et impossibile natura et supra natura
q̄ bene definiunt accidens potest in uulgatis p̄nti
Sed em h̄at, nec diuersum eflū saltem potest aliq̄

accidens praebere diversim ab eo quem praebant accidens quod uni-
 tate hae praentia. Substantia supra his si est possit et
 esse se exhibens, um aliud intelligi n possit, esse se finit.
 q ad vulgari subia praentim pertineret.

Contra hanc doctrinam sunt aliqua com-
 munita argumenta q facile solvunt. I. ex incarnatione
 Verbi Dni nova mundo resuscitantur p'dicabilia: q
 nova et cond' possunt praentia. anis veritatem in logica
 examinavimus. Contra probatur, q non minus exhaustiv' vide-
 tur entis amplitudo divisa in decem gra's summas, quam
 quib' p'dicandi p vulgata p'dicabilia: I' in hae plura
 conceduntur: q possibilia ee crunt alia gra's summa. Pl'
 rogando conscientiam; nam ad novu p'dicabile satis est va-
 ria h' connexionis in gratum et subrim, q satis potis ap-
 pareat. Ita novum uo praentim, nam ea nova entitas p'mo
 mo divisa a vulgari, quam non satis percipimus

Hae responsio impugnan' potest, q
 nemo negabit sub unoquoq' gra's plures sp'us a Deo con-
 di posse: q et plures d'na contrahentes idem genus po-
 sibile sunt. Sed ha sunt primo divisa: q alia entia
 primo divisa a vulgari d'na, pot' concedenda sunt.
 Contra velati bonas, q ad praentim non requiritur maior
 distinctio quam virtualis, q et cernitur in nam contrac-
 tam, et oriam contradicentem. Retri in rogando unita.
 Iam est q d'na et si multiplicenti oco in eundem q si
 effum' halem praebant. I. dividunt genus, et cons-
 tituent spem: ac uo ens praentale. I' hae subia, vel
 accidens, si substantia, heret alia uo in halem, di-
 versam a ratione vulgata subia, quod in nemo pot'
 intelligere. Si accidens ee heret diversim effum' halem
 in subia, a talibus effectibus accidentium q novimus,
 quod ee n' intelligit.

Hinc et per responsio cui objectioni, q̄ ex eo ḡ d̄ d̄
nouem gr̄a summa accidentium, possibile ē p̄bat̄
dari a l̄ia gr̄a summa substantiarum. Deum si ali
quis obijuat substantiā lelatiuam ē pot̄ esse em
p̄o diuinarum le l̄um, q̄ sunt substantiales. Audim̄ est
l̄ ē sermonem de l̄oī transcendentali, l̄ de p̄nta l̄i.
Si primum non uariati r̄o substantiā. Nam oīs substantiā
incata transcendentali Deū respicit. Si ^{um} est im
pote, nam effiū le l̄oī p̄nta l̄is est leffere sub h̄m̄
ad aliud, substantiā uō nulla condi pot̄ est q̄ na l̄i pot̄
ulet ē in sub̄, atq̄ adeo nulla q̄ te f̄rat sub h̄m̄. Ex
emplum diuinarum le l̄um non urget q̄ sunt in f̄n̄ it̄
perfectiōnis, atq̄ adeo non ualet argumenti in h̄a m̄
ab illis inductum. Deim̄ potius h̄erit p̄nta l̄is uem̄ le
l̄um transcendentalium, quam p̄nta l̄um, ut sus l̄o
uidebimus

3^m Deus in f̄n̄ it̄ modis imitabi
lis est, qua p̄p̄i pot̄ est alias et alias sp̄s perfec
tiores condere: q̄ et pot̄ est alias et alias gr̄a summa
efficere. an̄s conceditur 3° Physicorum cap. 8. q. 3. Contri
bona uideat̄ a p̄ntate l̄oī. Reuē in negando con h̄am. Ad
hoc in ut Deus sit imitabilis in f̄n̄ it̄ modis non opus
est ut possit condere in f̄n̄ it̄ gr̄a summas, sed satis
est ut possit sp̄s in f̄n̄ it̄ p̄duacere, q̄ r̄o uim̄
h̄eī est maxima ampl̄i r̄o uic. generis summi, q̄ non
est in specie.

De in uerum fa leas nullam uideam
tradichōnem ob quam a b̄solūtē d̄ negum diuina gr̄a
posse a l̄ia gr̄a summa acciūm sa l̄em condere quom̄
effum fa l̄em le modo non cognoscimus, in pot̄ est

Per multa n. Deus praestat q' antequam ab ipso factas
 sint. L. reuelata, nos ter in his non asequitur, et nullam
 distinctionem in illis inueniat. Haec uo nulla mihi se offert,
 si aliud accidens praenim esset. Quis in doctrina
 tenenda est, his mixta sunt, q' hactenus inuicem sumus.
 cetera q' in hac ma' desiderari possent de conditionibus
 ad praenim, et de illoni collectione in logica tradita sunt.

Quaestio. secunda.
 De distinctione Verum. Art. 1.
 De distinctione reali

Non possumus statere q' in praenim requiratur distinctio
 ho, nisi prius uaria distinctionem gra' perueramus. qua
 de re. La.issime Fons. Lib. 5. cap. 6. q. 6. Soar. disp.
 7. Distinctio igit' potest esse in rebus, hoc est ap. rei,
 potest fingi q' in illum cum q' uentur in ad aquas obta a p-
 pherent. Prior di' distinctio ex natura rei, 2. distinctio
 nis. De priori no' agimus, supponendo res aliquando esse
 distinctas inter se unitas in, ut sunt ma' et gra', seu
 intercedente mo' unionis, seu p' sua entitate, ut modi
 uniant rebus quas modificant, aliquando uo' n' solu
 distinctas esse, sed nulla unione in se copulam, ut acci-
 dit duobus suppositis, v.g. Petro et Paulo. De his
 igit' n' pot' dubium quod realiter in se distinguantur,
 quod illis uo' rebus, q' uita' semper sunt maior est du-
 litate. Licet n' distinctio non opponatur unioni sed
 identitati, (nam de rebus q' distinguunt ueni est sem-
 per dicere unam n' esse aliam, non in semper uerum
 est unam n' esse coniunctam cum alia ut per exemplis)
 sunt in aliqua res ita dimmuta entitatis, ut diffi-
 illam distinctio statuat.

Districio igitur potest sumi facti pro ulso diversitatis,
quod realia non sunt ut sit realia in illa quod realia distinguunt.
Tres enim sunt personae realia in se distinguunt, realia tamen
quod est facti districio in illas non est realia, sicut in Deo
praeter Paternitatem, Filium, Spiritum actum, et Patrem,
nulla alia admittantur realia. Res et quae exhibent
realia distinguunt, nec hi facti districio in illas est le-
lae realia. 2. Summi potest realia sunt Gregorius,
identitas in qua fundat realia. 3. Summi potest ma-
pro ipsis extremis quod distinguuntur. Deinde districio
haec potest esse positiva, et negativa. Positiva dicitur
divisio. sect. 1. no. 2. quod intercedit in res positivas, et
realia, quales sunt Petrus et Paulus. Negativa
non est quod intercedit in ens et non ens. Vig. in homine
et tenebras. Nam verum est unum a parte rei in eadem
est in duo non entia, id est in tenebras et caecitatem,
quod divisae sunt, nullam tamen habent positivam entitatem.

Realia quod districio positiva datur
in illis quod multo possunt separata existere, sicut na-
de contingat ut Petrus separati a Leone, sicut di-
nitas, ut accidens separatur a substantia et quis gra-
malis separari potest anima, propterea quod illa quod ita
separantur proprie dicuntur entitates realitates, et
essentia. Haec est probata Fons. cit. sect. 1. et ibi
sect. 2. no. 3. Coact. 7. Top. cap. 15. ubi sic ait Philo-
sophus potest alterum sine altero esse, non erit idem (con-
firmatur ratione, quod si unum res ita separata existunt, unum
non est modus alterius, quod de deo: modi est ita a se
est rei quam modifiat, ut a billa nullo modo separari
possit: quod est quod ita separatur, illa res per se
ab alia realia districio, et modus a alterius, quod
atque ab illa distinguunt, hoc rei quam modifiat et cu-
qua idem realia.

Adverte et si verū sit distinguī creatū in se oīa g'multū
 separata possunt existere; non tñ vice versa ita mu-
 tuo separata posse existere quāvis haec distinguuntur.
 Nam huc Divinā Personā creatū in se distinguunt nō pos-
 sunt ita separari, nec creatura a Deo, et a hāc permul-
 ta. Quā propter signū quod proposuimus distinctionis re-
 alis in Divinis non valet, nec in creatis si habeant cen-
 trālem ordinem in se quoad existētia, ut hinc illa g'mul-
 ta merantur. Si adverte in creatis quāvis creatū distin-
 guuntur distinguī etiam centā, et quo maior est disti-
 nctio quā hinc in centā, eo maior erit hęc distinc-
 tio. Hinc est ut alia centā sint omnia diversa, q̄i ste-
 nulla in se similitudinē hinc alia q̄i differant, u.g.
 hic lapis ab hac planta, alio uō sp̄i, ut panis et
 et Bucephalus. Dixi (in creatis) q̄i in Divinis idē
 procedit. huc nō Divinā personā creatū in se distinguunt
 tur, non tñ centā tñ, in quibus nō ē g'ade, et indivisa centā

Articulus 2

De distinctione modalī.

Præter realem distinctionē nullā aliam dari ap̄. Veri
 existimant permulh' tradidisse Hieronymū quod li. 6. 3.
 q. 3. Durandū. in 1. dist. 2. q. 2. et Arist. 1. p. 9. 34.
 art. 2. quoniam opidem late te fert s'var. dist. 7. sect
 1. nō. 9. Imo tñ ut existimā in hanc sententiā pertae-
 runt, et solum nō sem distinctionem q̄ dati ap̄. Veri
 upiant realem, q̄i dati in rebus sint, ulla f'ctōne in
 his. Im' q̄ distinctionē ex nō lei, non solum ē realem
 sed et modalē. Hanc tenent. Fons. lib. 5. cap. 6. q. 6.
 sect 1. s'var. dist. 7. sect 2. nō. 3. et alij quos referunt.
 Ratio probat; Non possumus negare dari in rebus
 creatis aliquos modōs, quibus illa complent et perficiunt,

nam cum singularis substantia assumi possit ad unionem,
hæc substantia, signum est hinc a seipso quod completum
et rebus substantiis, quod dicitur substantia, quod cum non sit res, sed
rei complementum, nec existere potest ullis viribus, nisi
a seipso rei quæ modificat, esse eius modus. Idem dicitur de
et alijs de quibus egimus in questione de causa mali. hinc ipsi
modi cum non sint realitates, non distinguuntur realiter
sed modaliter, quod distinctio cum ipsi modis deati a seipso, et
existant, a seipso et dabitur.

Ratio uero admittendos esse modus probatur
ex imperfectione rei create. Alibi enim cum sit composita
indiget uinculo ac conexione qua partes in se cohaerent,
quod unio non potest esse entitas realis, sed modus ut
alibi probatum est. Alibi uero et si natura sit simplex
ut sunt Angeli, in eis natura limitata, et quæ ratio in-
diget hinc, ut substantia indiget substantia et quantitate propria.
Deinde, cum omnis res creata procedat a Deo, et aliqua
a causa quædam existentia, natura est dependens,
qua mediante ab illis dependant, quod et ut per se potest esse
realitas. Deinde hoc ubi dicitur de seipso esse manens,
et le quam affiribat cum alio ubi: quod ex natura rei ab illo
distinguebat. aut per experientiam. Contra probatur, quod
si non distinguitur ex natura rei erat eadem met res locata,
quod eadem manebit et non manebit de seipso ubi, et idem
a seipso separabitur, quod est absurdum. Vltimum probatur
in quantitate sacre Eucharistie, nam illa manens et
non manens in herentia: quod natura uinculorum est in in-
herentia et quantitate in tercedere aliqua distinctio
ex natura rei, non realiter, quod non separantur, ut res a se,
si non utraq, saltem distinctio manere potest, apparet, quod
erit distinctio minor reali quam propterea modalem
appellamus, et propter hinc diminuti ei, et de perdit.

quam hexi modi a le bus qq a fixi sunt, n dicunt realitates
et entitates

Queres v' in modis et entitates que a fi
ciunt, maior, ac maior distinctio ei possit. Apri lenialiqui,
q' ali' modi non possunt separari natr, ut in Scotis, a li' uo
uo natr separant, ut hoc vbi. q' maior aliqua in illud et
rem ubi data intercedit distinctio, qua in nam et tu b' h' e
ria. Alijs placet oem distinctioem modalem ee a qua
lem, nam eem argumenti probaret in reali distinctioe
ee a liam alia maiorem, cum n aliqua realiter distingui
tur q' natr separari non possunt, ut mai' cali ab eius gra's
dm ee maiorem in gram sublar em et nam intercedere le
a lem distinctioem. In q' ob separabilitatem opponi
unioni, v' l'um q' probare argumenti maiorem unionem
intercedere in tota aliquo modis, qua in a lios, non quid
unione illis uolent, sed p' p' ei' ag' modi inducunt.

Præter hæc duas distinctioes, realem
v. et modalem, q' adæquate dicuntur distinctioes ex nati
ali' 3. Scotus assignavit in illas media, reali minore,
modali uo maiorem, quam primalem appellat in l. d. 2.
q. 7. alijs q' loquitur de q' Scot. d' op. 7. sect. 1. n. 13. Ver.
V. 9. 1. p. 9. 116. n. 10. Scoti sequitur Fons. cit. l. d. 2.
Hanc dist. Scotus admittit in Diva attributa et quid
centales in eodem supposito. Verum cum ad hæc uis
ha li' distinctio sufficere, ut in logica probati est,
n est hæc admittenda. Dein q' si quid Methaphysici,
Vl. hoc a l. et hoc late in eodem supposito facti ee
nali distinctioem hor, possent Divitus separari ex
istere q' unus non est nisi a l' tenus, et in unie facti
ali' n incedit rati: q' non distingunt, ut univiers
et contentum. Poterunt q' separari, cum distinctioe
ex nati in ee separabilitate extremi colligamus

2. non possumus a p^{ri} rei aliqua d^{ist}inctionem per
cipere praeter illa q^{ae} intercedit in duas realitates. Vg.
in Petri et Pauli, L^{icet} in illam moi, ut in utriusq^{ue} Subsist^{entia}
tenia, L^{icet} in mos eiusdem rei, ut inter Vbi Petri et eius
Subst^{antia}m, L^{icet} in lem et eius mun^{us}, ut in fanerisui, et eius
Vbi. Sed propra duo membra realem p^{ro} bane d^{ist}inctione
ultima moda lem: q^{od} non datur ulla d^{ist}inctio a p^{ri} rei
media in illas.

Oppones. Subsist^{entia} et Vbi a p^{ri} rei d^{ist}in-
guunt^{ur} a n^{on} qua^{er} affertunt, ut concessimus, et in nec diuinitus
ab illa separari possunt: q^{od} n^{on} bene colligimus d^{ist}inctio-
nem a p^{ri} rei ex separatione illon^{um} q^{uae} ita d^{ist}inguuntur. Min.
p^{ri}, q^{od} n^{on} n^{on} nullo mo^{do} potest exhibere sine Subst^{antia}, et Vbi.
Petri nam n^{on} potest exhibere sine Subsist^{entia} et in e
Vbi / et si de priori dubium sit a libi excludend^{um}, posse
t^{er} sine hoc Vbi et sine hac Subst^{antia}, quod satis est ad
d^{ist}inctionem ex natura rei.

2. Subsist^{entia} Petri et Pauli
d^{ist}inguuntur a p^{ri} rei: sed non d^{ist}inguunt^{ur} realiter, nec
modaliter: q^{od} datur alia d^{ist}inctio a p^{ri} rei media
inter has duas. Min. p^{ri}, q^{od} una non est mixta lecius
q^{od} non d^{ist}inguuntur modaliter. Deinde utraq^{ue} est mix-
ta quam a^lia ficit: q^{od} non d^{ist}inguuntur realiter. Pet.
Subsist^{entia} et Vbi, posse considerari per se a natura
qua^{er} a^lia ficiunt, L^{icet} prout sunt in illis. Si hoc 2. modo
considerentur, d^{ist}inguuntur realiter, non lo^{co} p^{ri}, sed
rei^{um} v^{er}borum. Si u^{er}o sumantur p^{er} se d^{ist}inguuntur
in modaliter, cum sint modi. Ad hoc. n^{on} s^{ed} lecius
requiritur ut habeant entitatem modalem, et non
opus est ut una sit mixta a lecius. Nec inferas: q^{od}
modaliter d^{ist}inguuntur possunt exhibere ad in-
uicem separata, id n^{on} aduenit modis n^{on} lo^{co} sui, sed lo^{co}

in frā cali ab eius mā, q̄i frā est uerus actus mā: q̄ est
ab illa distincta a p. lei: non modaliter: q̄ realiter.
Non distingui modaliter probati q̄i non est eius mā, alio
quin et ignobilior, quam mā, cum modus, cum mā sem-
per sit deterioris conditionis, quam leg. modificata.

Distinctio inter virtutem et animam
eodem mō colligitur, cum n. aia immediate non possit ope-
rari sed per. superaditū potū, et virtus sit p̄mū le-
alis operis, ut est a p. lei ab aia distinctus: n. moda-
liter: q̄ realiter. Non est modaliter probati, q̄i modus,
n. potest esse p̄mū realis operis, licet possit esse cor-
dis naria ad operem, ut est substantia. Porum uō eōdē
in subto distinctio realis ex diuersitate operum,
quarum sunt p̄mū colligit, q̄ operem, ita diuersa ob-
iecta les p̄iunt, ut in unū conuenire non possunt.

Huc addo distinctionē inter virtutem et
partem, est n. realis, sed q̄i tōtū continentur in parte,
ab illis q̄ p̄iudi n. pot, dicitur hęc distinctio in continens & contentū.

Art. 3. De distinctione rationis.

Distinctio rōis n. ex eo talis dicitur, quod in in enā rōis in-
ueniatur, nam dari inter enā realia discursus p̄babit.
Dicitur q̄ rōis q̄d in rōis se, cum actu et frāte non sit
in rebus, q̄ ab illa distincta denominanti: sed solū
tales dicantur prout substantiant nobis conceptibus, qui
L. in adquate rem uocamus ut plures, uem sit a
p. lei una, L. adquate, sed cum distinctione q̄ p̄
diuisi munia q̄ in ipsa re uisigimus. Dam uen
distinctionem rōis probat S. Thom. 1. p. q. 28. art. 2.
Fons. et Soar cit. Vasq. 1. p. disp. 117. cap. 2. Christo-
phorus Gilius lib. 2. tract. 6. cap. 2. Soar. de Des

Uno et Trino. tract. 1. lib. 1. cap. 13. et permulta alij. quos
 citant. Ea uo distinctio probatur, quod distinctio p. d. eadem uo
 re affirmantur de eadem le ap. lei: q. inter ab aliqua
 distinctio, q. cum non possit ea ap. lei, erit uoi. an. offe
 dit in Dec. Vere n. dicimus Deu intelligere et in hunc
 et n. intelligere p. uoluntatem, cum in illis eod. l. un
 tas ap. lei in Deo sint unia et simpli. Simia ear. hui
 q. natio debet assignari aliqua distinctio, q. sit lei ex
 trinseca et arostru in illis figuru.

L. si oppositio resatiua non
 potest exerceri nisi inter distincta extrema. Sed alic
 quando n. dari inter illa distinctio ex nra lei: q. alia e
 assignanda, q. non potest ea, nisi uoi. Min. pr. si in
 hac oppositioe Thoma est a l. non potest dan. d. distin
 ctio ap. lei inter p. dicari et sub hinc. Quod adhuc cla
 ritate est in propposicione identia nam idem a scripto,
 non potest distinguere ex nra lei, et in uere d. tunc s.
 Sorates est Sorates, et alio q. leguntur resatiua
 oppositioem interpretada. am et sub hinc: q. natio uoi
 cedendum est ibi interuenire distinctionem uoi.

3. Si noster in illis potest illa
 q. ap. lei sunt unum p. in adequatis conp. ut plu
 ra exprimere: Sic n. an. Deo Miam a Tuhia, in illis
 a uoluntate distinguimus. Sed pluribus conp.ibus
 galibus, natio debent respondere ob hinc, non in le plu
 res, sed prout sub hinc et denominanti a galibus, nomi
 num uoi distincti: q. hui distinctio natio est admitte
 ra. Et confirmat, q. q. d. tunc in Deo Miam non
 ee iustitiam non loquimur de uobis conp.ibus p. a
 libus, q. leati distincti: q. de ob hinc: sed ibi n.
 sunt plura ap. lei: q. sunt uoi.

Nullam dari distinctionem uoi

affant Deham: in 1. dist. 2. q. 3. Gregor. ibid. dist. 8. q. 2.
art. 1. et le liqui Nominales, quos citat Gillius Lib. 2.
tractatu. 6. cap. 1. Ratione probati hae scia, qd ad msta
tali distinctione, admittendum etiam est de eodem in uaria
to uere dici posse, p'dicata contradictionis. Sequella probati
qd. si a p. lei nulla est uia distinctio est omnimoda identi
tas, qd consistit in indiuisione, atq. adeo, uere poterit
de se enunthari eadem les, si n. diuimus in Des a
p. lei iustitiam e. Miam: si uo in terceat distinctio
lois, poterit se negari, et uerum et est in Des iustitiam
n. e. Miam, et probatur, qd distinctio est diuisio, quae
negotio explicari solent. qd si dat distinctio uera et
est pars negatiua. Ne uo negando sequetur illam. Num
ad eius ueritatem opus erat ut iustitiam eodem modo
semper sumere huc. In una uo p. distinctiois contra
dictionis sumit prout est a p. lei, in alia prout su
bet notis contrariis, qd mutatio et si non sit intrinse
ca lei, est tñ extrinseca, et sufficit ad ueritatem
enunthationis, quod ex dilutione sequentis argum
enti clarius patebit.

D. Distinctio lois, 1. sumitur
ex diuisis uerbis, qd p' se se a hō in thū dantur in ob
no, 1. ex ipso actu in thū. Si primum, est distinctio a
p. lei: si 2. non sufficit ad denominandum ob
num distinctum: qd nulla est distinctio lois. 2. pars
Miri. De qua tm dubitari pot, qd. Ex p' se a operatio
ne in thū nulla sit mutatio in identitate ob: qd
non denominabitur distinctum: a. is probati qd, 1.
talis distinctio induceret a b in thū tanquā a cā
illam efficiente, hoc aut falsum est, quomodo n.
potest in thū rem qd est una efficienter diuidere?

Inducere si ab illo talis dicitur tanquam a principio facti
 distinctivus, quod et falsum est, nam primum facti distinctivum
 semper est intrinsecum, sed quod dicitur distinguitur: cum non ap-
 pareat alius modus, quo talis dicitur induci queat ab in-
 ter, absolute a seorsum est nullam esse distinctivam loci.

Repit dupliciter considerari potest
 distinctionem loci, scilicet facti, radicaliter, hoc est, in
 in potest, in actu, si sumatur priori modo radicaliter scilicet et in
 potest sumitur ab obiecto, quod natura sua tale est, ut pluribus et
 inadeguatis conceptibus apprehendatur; si modo, facti scilicet et
 actu est ab intellectu, qui non ad adequate obiectum attingit. Ex vi
 us actu et si nulla varietas, et distinctio intrinseca datur
 in obiecto, datur in extrinseca et intentionalis, quod sufficit
 ut illud denominet distinctivum. Haec autem distinctio est
 quodammodo effectiva ab intellectu, qui non sufficit ut effectiva
 distinguat obiectum realem et intrinsecum, sufficit in ut indu-
 cat distinctionem extrinsecam et intentionalem: Deinde
 est ab actu in se tanquam a principio facti distinctivus, quod
 primum est intrinsecum, quando distinctivus est a seorsum, ad
 distinctionem vero loci facti est si sit extrinsecum.
 Mutatur quod plurimum intentionaliter, quod sufficit ut con-
 ceptus in se inadeguati non sint synonymi: Nam in Deo
 scilicet si a seorsum substantia et Modus sint idem, tamen quod
 tenus substantia significatur hoc nomine, primum in se
 nobis modo non habet contrarium, quem habet Modus quatenus
 et primum in se et significatur hoc nomine Modus.

Haec in via intelligenda sunt de dis-
 tinctione loci rationata, ut in a seorsum accommodentur,
 sciendum est distinctionem loci dividi a seorsum, in
 distinctionem loci rationatam, et loci rationatam
 quarum prima cum fundamento habet in se distinctivam
 loci. Haec divisio, traditur a Mol. 1. p. 9. q. 2. a. 2. disp. 3.

